

Bálint Tamás

SZENNYES

I. FEJEZET

*Álmok, hozzatok enyhet, megtisztítva a gyolcsát
néhány szárnyaszegett, vergődő, kurta reménynek.*

Integetés – a kéz vágyott vagy önkéntelenül vad
megremegése –, örömbbe vegyülő könnyek a ráncon.

Ágnes az újdonsült jegyesét – közben pedig első
kisgyerkőcük is – várva, a vézna kezével erősen
rámarkolt a fehérre kent, virító fakerítés
felső deszkájára. Az enyhe, de folytonos, élő
fájdalom átjáróháznak használta a szívét,
jóllehet, ez lett volna amúgy a valóra vált álma,
főleg az életük eddigi részéhez viszonyítva.

Vagy még nem érezte övének egészen az otthont,
míg tudatát a saját testében is csak idegennek,
elmélázván babrált lábujjával a fűben
fekvő fűzfakosár maradék teregetnivalói
közt. A mosásra kikészített darabok még a konyha
földjén, míg a fakó lepedők száradtak a szélben:
stációk – a nap hátralevő részére halasztva.

Egyre gyakortább hagyja magát, kimerítik a minden-
órás gondolatok, hogy „beteljesülőben a sorsa”
– mindhármuknak. Bár most, miként ránéz Misikére,
újra lenyugszik. A svájci alap bő támogatása
által a kiseded idilli családba születhet és élhet,
várja is biztosan Ágnes, foggal és persze körömmel
küzdött mind a huszonkettő évében evégett.

Mégis a mély, zsigerekbe iramló félelem adta
szürke alapját hétköznapi színe-javának.

Hosszú a megtett út pillantástól ölelésig:
lanka az utcasaroktól, pár hajtás a biciklin
választotta el őket, amint sietős Misi konkrét
látótávolságba került – épp a munkahelyéről
érkezik, uszkve segédként dolgozik egyné-
hány kilométer messzire egy kertészeti cégnél,
hol eleinte csak szánakozásból, ha tolerálták,
míg aztán alapemberré küzdötte magát fel –
egyre erősebben szaporázza, menyasszonya – máskor
többnyire sziklaszilárd Ágnes – neki integet újra.

Háttérben lobogás: szárítókötelek terhe, mögötte
– szinte a nép- és névtelen apró zsákfalú szélén –
egy szobakonyhás hóka parasztház, jókora tornác,
zöld zsalugáterek, ajtó, ablakok annyi növényvel
– tán muskátli lehet –, hogy a párkány kifelé áll
tőle, folyondár indul fel zszindelyre, tetőre.

A veteményes előkert szorgos munka gyümölcse:
hagymapalánta, uborka, saláta a paprika mellett,
hízna a szemtől. Meg friss fűszerek – egynegyed ágyás –,
elfér minden a zsebkendőnyi helyen, mogyorófa,
szilva, cseresznye, barack, paradicsomi látvány,
színekkel teli dunya alatt pompázik a birtok.

A kapu boltívén kövirózsa virága, fölötte
lesve egyetlen pontból már töviről hegyig át is
fogható ez a szerény, de ápolta porta, egészen
hátra a tyúkókig, a kutya- és nyúlketrecig, ott a
mezsgye. Hiába közelben a város, egy udvaron őrző-
ebnek és jószágoknak feltétlenül lennie illik.

Félfának támasztva a rozsdás-foltos igásló,
és közelít a családfő, már a kilincsre szorítja

ujjait, a kapunyelv csikorogva ereszt a nyomásnak: metsző emlék, sziklaszilárd. Ágnesben azonnal mintha el is tört volna valami, ahogyan a hangból visszaidézi a tízévkéthónappal előtti fájó pillanatot, mikor anyja beadta s az árva-házi kovácsoltvas rácsok záródtak utána.

Alkohol és udvarlóproblémákkal is küzdő, norma szerint sehogyan, csak névlegesen nevezendő édesanyának, amely cseber aztán már a papírformát szállítja: az eddig is megtúrt és sokat eltúrt lányka megint lefogyott és vészesen, újra magába zárkózott, és beilleszkednie sem sikerült így. Pár nap után – sírása mint légvédelmi sziréna – felfedezett egy picit hiperaktív kisgyereket, ki mindenben sietős: Misikét. Ő lett az egyetlen lelki barátja a vén, intézeti korcs kutya mellett, de próbálta folyamatosan a tanulnivalóit elvégezni, a vasszigorú nevelők utasításának elébe sietve, a rárótt rendnyi teendők közt helyt állni úgy, hogy árnyékaitól szabaduljon, messzire hagyja a múltja, a rémálmok s az üvöltés.

Egy letagadni se kellő haszna ezeknek az éveknek feltétlen akadt: egymásra találtak eközben, s bár egyebük nem volt, nem egyedül lépdelték az úton, mely köveit koptatva megannyi kanyar s domb dacára épp Misi készül elérni a tornácos, kicsi házhoz, ott, hol sóvárogva reméli az isteni végzet.

Mindenük az alapítvány adta, hitelbe sok évi használatra, és mostanság kezdték el belakni. Nyomban a rendszerváltás csúcspontját követően váltak nagykorúvá, nevelőintézeti létük vége helyett munkára és elfogadásra epedtek. Ez mellett befogadták, otthont adtak az otthont

pótlendő számukra a svájciak, azzal a kéréssel, hogy felújítják, használják s lakva megóvják.

Az elmúlt hetek a takarítás-rendbeszedésről szóltak, igyekeznek a legjobbak formára pofozni környezetét, ugyanis sietős Misinek – jön a gyermek, és nem akarhatták a bizonytalan éltbe fogadni, melyben ők is felnőttek. Alig néhány naponan hagyták el őt, egy küszöbön, szennyes rongyokba csavarva várta a reggelt, s egy lélek sem beszélt a szülőkről, rendőrségünk fontos dolgok után nyomozott, hogy messzemenő érdeklődést tanúsítsanak erre, semmi erőforrás nem mozdult meg az ügyében, nem számítva a tényt, hogy elnevezik Kis Mihálynak. Másfél évnyi különbség – és még tucatnyi, míg Ágnes érkezik –, ízig-vérig a rendszerben, csodaszamba ment, de belőle is csendes, szófogadó, kezes ifjónc lett, mire összekerültek végül az állami gondozásban. Azért túl csendes is sokszor s a tanulással is támadtak gondjai, nem próbálta a balhét sem szükségtelenül jó messze kerülni – fiúként egy fokkal mégis könnyebbnek tűnt az az élet.

Gondolatából felriad és az udvaron egymást tartja erős öleléssel a pár – a szikár, huszonéves s boldogsága dacára is ráncosodó, alacsonyka, napszáritott arcú, tisztaszemű, üde férfi, és a pocak mellett is törékeny, a néha kiálló állkapocs által acélos és kellemesebb vonalakkal bíró, a fenekére leomló hajkoronáját büszkén tartó, egzotikus, jellegzetesen szép lány –, hogy később kézenfogva belépjenek apró lakhelyük ajtaján. Kora esti, finom melegétel asztalukon, csak saját kertjük zöldségeiből – mert Misi konstans, megtartó hite sziklaszilárd: Ágneske lecsójánál nincs ízletesebb a világon.

Végül a fáradságtól végkimerülten – eléggé érződik, hogy túl sok frontot tartani kéne –, persze a létfontosságú háttáji tevékenységeket abszolválva, a hús hálószoza békés oltalmát célozzák meg a további terítés- és tisztításparti helyett – Mindenre van holnap.

Ezt a hajnalt nem számítva, mikor taxihívás informálja a szomszédságot az épp folyamatban lévő programról, a szülészeti látogatásról. És betetőzendő a helyzetet, egymaga Ágnes sincs, mellette az égbolt is megnyílni akarna, jókora mennydörgés, vészjósló fellegek, örült, évszázadnyi szupervihar indul előnteni mindent, mit alkotni tudott ezidáig az ember és Isten.

Székelyderzs, unitárius templom (részlet)